

Iam antsliberen.

Roman
af
Rosenthal-Bonin.
Paa Danst ved
G. Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

19. Kapitel.

De spaseredes Strom interesserede
men ikke mindre det lokkende Vin
i en elegant Restauration, som uts
ede delikate Hummer og Østers, hvide
pørger og røde Rabiser.
Hr. Blomkist løste: Wilkens Kælder,
da han erindrede, denne Restauration
ude et stort Øje, gik han derved.
Hr. Blomkist viste sig i Besiddelse af
en bændningsværdig Appetit og et ind
vende Kjendstab til Kogekunsten.

Disse Østers fulde De ikke have fers
ket med Citron, men med Champign
os," sagde han misbilligende til Ø
sterne, "de starke Citroner bortta
r den særlige Østersmag, medens friske
champignons forhøjer den."

Da Hr. Blomkist var færdig, forlang
te han Regningen, og medens denne blev
tævlet, underredede han de nyeste Slibef
retninger.
Paa en Gang tabte han sine Tands
ter og sin Cigarr-Etui paa Gulvet,
også Øje var falden paa følgende Be
sendtgørelse:

J. Gaar Morges brændte „Donna
Anna“, Kaptein van Heeren, paa Rejs
et i Rotterdam med en Ladning, som var
bestilt i Holland for ca. Hundrede Tu
nd Thaler. Ulykken stede ud for Banz
voog, omrent ti Mil fra Den. Mand
abet redded sig til Spiekeroen. Efter
optejens og Mandstabs Ubsagn er
Matros, Paul Sivers fra Paris, ind
bleven vanvittig og har stukket
paa Slibet, hvorefter han, trods alle
mængder for at holde ham, er
trukket over Bord og straks gaet til
uds.

Hr. Blomkist sprang op, saa Stolen
klaede, puttede de Penge, han havde
net tilbage paa en Dobbeltdukat, i
ommens og forlod Løfset.

Han skudte sig til sit Hotel, greb sine
gækinter og stillede sig hen for Vin
net.

"Lad nu nogen paastaa, at der ikke gi
es et Forsyn!" raahte han næsten højt

"der er denne Sivers kommen til van
eren, til sin Fader — ingen af dem
ender hinanden. Sonnen har stjalt sig
paa Ørigenes ombord paa Slibet, Æg
ten yder Diamantbyen Tilsugtssted
den at vide det, og denne Son stjuk
t paa faderens Slib i et Afsladt af
Øudsforvirring — er der ikke en henv
ende Schæne? — Der gaar en samvits
hedslos Mand hen og forlader Kong
et Dan for en anden Kvindes Skyl.
om efterlader hende i Glendighed uden
at behynde sig om hende, saa udspredes
en Rygte om sin Død for at kunne gif
sig med en anden — vender derefter
tilbage til sit Fædreland og gjor sig
i det behageligt; — tyve Åar efter skjus
er han, uden at vide det, sin Son, en
Opp, en Typ og vanvittig, der til sidst
eller paa sin egen Faders Slib. —

Sædledes hjemføres Fædrenes Synd paa
Bonne. — Samuel, gamle Samuel
Elmreich, din Love, som kun alfor
steg ogsaa gaar i Øpfyldest hos os, er
stækkelig Love, og din Gud en ret
sædig, men frægtelig Gud — heller ikke
Du er enden Skyl i, at Tingene har ta
et saadan Binding."

Hr. Blomkist gik til Havnen for der
hore nærmere om Ulykken.

Han traf Forskriftsagenten, som net
paa komme tilbage fra Spikeroog, som han
havde meget godt.

"Ja, det er et markert Tilsæde,"
sagde Agenten. "Hvis ikke van Heeren
trebte Åar høde staet saa godt an
tehos os, kunde man være tilbøjlig
til at formode noget uhængeligt. Tæn
k, at der ikke er Driflevandsfab?"

"Nej," svarede Agenten, "det var
Kønigs-Firmaets Marke."

Han bemerket noget her i Hav
nen?

"Nej, slet intet. Kun var det besy
nligt, at van Heeren efter at han hav
de bestilt Vinen og derefter afsættet den,
havde til den leveret her i Havnen.

Van Heeren streg og ræsede og folgte til
paa Vinen noget billigere her. Det var
en kvalitet, syvogtredive Fæde a Tu
nde Liter."

Hr. Blomkist lyttede opmerksomt.
Van Heeren har altsaa ikke folgt
Kønigs-Firmaets Vin, men den anden,
som kom heri?" spurgte han.

"Nej, hans Slib var allerede ladet
færdig, da den anden kom."

"Til hvem har han folgt Vinen?"

Til Brodrene Wiese; van Heeren
sagde, at han havde undersøgt nogle af
Fædene og fundet dem svarende til Pro
ven, men han havde ikke antaget det nod
vendigt at prøve den alle."

"Altsaa har Hr. van Heeren folgt de
syvogtredive Fæde Vin her," sagde Hr.
Blomkist esterntakson. "Hvor ber de
Broder Wiese? — Vil De følge mig til
dem? — Jeg vil henvende mig som
Kjæber og udbede mig en Prøve. De
fortaaer mig nok, Hr. Paulsen?"

"De finder ogsaa Sagen gaadefulb?"

"Jeg ved ikke noget endnu, men Til
sæde interesserer mig, og jeg vil gøre
hvad et Par Flaster af den Vin."

Agenten fulgte Hr. Blomkist til Bro
drene Wiese — Optageren smagte paa
Vin'en, fandt den udmerket og sat
en Prøvesløje.

"Det er vel den samme, som van He
eren folgte Dem forrige Uge?"

"Det er den selvsame, min Broder
der er svige Fæde paa sit Lager," saa
rede Hr. Wiese.

"Det er besynderligt," mummlede Hr.
Blomkist, da han gik hjem, "ved det Til
sæde med Sivers kommer jeg til van
Heeren og „Donna Anna“ og derfra
igen til van Heeren. Hvad jeg end sat
te har sat, bestandig kommer van Heeren
imellem. Det er ikke uden Betyd
ning. Tilsædig er det ikke. Der er
ikke noget, som kan fælde Tilsæde —
det Udtryk er kun et Skjold, hvorfra
folk dækker alt, hvad de ikke kan fortla
re sig. Tilsædet er den hemmeligheds
fulde Sammeheng mellem Aarslag og
Birkning. Nu vil jeg tage det hele fra
Neden af, maaesse kommer saa Optaklen
gen paa alt det, som endnu er mortet og
gaadefulb. Her er min Forretning af
slutet — Sivers ligger paa Havets
Bund — den gamle Ræv i Rotterdam er
en god Bekjendt af mig, jeg vil besøge
van Heeren, inden jeg tager til Amsterdam.
Han skal fortælle mig om sit Be
kjendstab til Paul Sivers, og samtidig
vil jeg holde Øje med den anden Sags
angaaende den forvandlede Rhinstoink."

—

20. Kapitel.

Kaptein van Heeren skynde stærkt paa
for at få Assurancesummen ubetalt.

"Mine Herrer! Jeg maa have et ny
Slib, derifor behøver jeg Penge, jeg kan
ikke lade mine Forretninger hvile saa
længe for at finde her i Udvirkningen og
svante Selbstabets Kærligheder."

Selbstabet tovede dog med at ubetale
Summen, saa længe det ikke var oplyst,
hvorpå det forholdt sig med det Fad,
der var fyldt med Vand.

"For at Sagen ikke skal trække for
længe ud, kan jeg jo først trække det Fad
fra i Assuranceummen," foreslog Kap
tein.

"Jeg var slet ikke regulert forhørt og
havde ingen Kontrakt," svarede Paul,
"jeg er heller ikke Smand, men gjorde
kun Ejendom som Medhjælper, og rim
eligt havde jeg maatte forlade Slibet
i Rotterdam, da jeg allerede paa min
første Rejse kom til den Overbevisning,
at jeg ikke dør til at være Matros."

Selbstabet tovede dog med at ubetale
Summen, saa længe det ikke var oplyst,
hvorpå det forholdt sig med det Fad,
der var fyldt med Vand.

"Selskabet kom med Udsflugter.

"De Herrer har altsaa Mistanke?"
raabte van Heeren opbragt.

"Nej, for jeg er Diamantsliber af
Præsident."

"Ja, naar vi skal være ærlige, maa vi
indromme det! Vi har streevet til Mainz,
om der kunde tænkes en Fejtagelse eller
et Galstneri af nogen i Forretningen. —

Firmaet blev meget fornærmet og godt
gjorde, at den Slags Ting var umulig
paa Grund af en skarp Kontrol. Hvor
ledes gaar det nu til, at et Fad, som er
affsandt med Vin, findes paa Deres Slib
fyldt med Vand?"

Kaptein begyndte at tage voldsomt
paa Veje:

"Disse Betankeligheder og Efterfor
stning er en Fornermelse mod mig; jeg
har bestilt Vin og modtaget Vin i Ham
borg, og hvis der er påsæret noget med
Vin'en, saa er det set på Lageret i Ham
borg. Deres Betankeligheder viderover
ikke mig. De høje Premler vil Øhrr.
ikke have betalt, men naar man skal gjøre
Betalinger, saa kommer man med Om
sæb, der er fulant! Det er en smuk og
nobel Forretningsmaade! Jeg har vist
mig imødekommen og forelsig renoveret
paa de højte hundred Gylben for
det ene Fad — det er saa langt som jeg
vil stræle mig. Sagen med Vandfædnet
tilkommmer det ikke mig at opklare, og jeg
behøver ikke at vente, til Øhrr. er ble
ven færdig med det. Jeg klager til Han
delslamet."

Med de Ord forlod Kaptein Direk
tions-Bureauet.

Direktionens Medlemmer ørgede sig.

"Van Heeren er et Brushovet," sagde
Chefen, "kommer Sagen for Handels
kamret, vil hele Holland saa det at vide,
og det skal van Heeren nok første for, det
kan stabe os for mere, end hans Fors
træring hælder sig til."

Meningerne var delte. Man viste
stærk Tilbøjelighed til at imødekomme

van Herens Krav. Direktørene blev
dog til sidst enige om at vente lidt med
Udbetalingen.

Hr. Blomkist er imidlertid paa Bejen
til sit Hotel med Vinproven.

"At van Heeren ikke etter ubladede sin
her højte Vin, "mummlede Optageren ved
sig jæld, "for at følge den og derefter tog
Bremers Vin over Bord, finder jeg me
get naturligt. Desuden har han jo haft
Grund til at foretrætte denne Vin her
for Bremers, da han har afsættet den
sidste telegrafisk, efter hvad Telegrafbu
reauet bevidst — det er alt sammen i
orden. En Ombytning af Fædene kan
ikke have fundet Sted, thi van Heeren
losjede de nyantenne her — hvad kan
han da have gjort? Hvænnet er der ikke
forsøgt noget mistenklig. Agenten
har noje forhørt derom. Sagen er usør
stig, og jeg kan nu selv drøfte min
Vinprove. Jeg gad dog vide, hos hvem
den første Bestilling er gjort, og hvorfra
van Heeren bestillede sig om, jeg vil
spørge Mainzer-Firmaet, om det kan op
give mig, hvorfra den Provne er, som jeg
har her. Svaret kan sendes mig til Rot
terdam."

Hr. Blomkist pakkede omhyggeligt
Flasken ind og sendte den med en højt
Skrievet til Mainzer-Firmaet — derefter
gjorde han sin Kuffert i Stand og
rejsede hjem.

21. Kapitel.

Paul Sivers var blevet reddet af det
belgiske Slib „Leopold.“ Han var me
get ubemattet og forstunned, men funder
dog allerede Dagen efter forklare, at han
hørte til Mandstabet paa det brandte
Slib „Donna Anna“

Ben Springet ned i Vandet var han
bleven bevidstløs, Korkbæltet havde dog
buet ham op, og da han kom til sig
selv igjen, var han langt borte fra det
vel, der var holdt af Paul Sivers, og samtidig
blev han oplyst om sin Død for at kunne gif
sig med en anden — vender derefter
tilbage til sit Fædreland og gjor sig
i det behageligt; — tyve Åar efter skjus
er han, uden at vide det, sin Son, en
Opp, en Typ og vanvittig, der til sidst
eller paa sin egen Faders Slib. —

Sagen blev inberettet til Havnelonto
ret og Paul streevet Navn i Havnebogen,
man gav ham ny Klæder og bad ham
Indtagt ved de Ducorer, der blev givet
paa Tætten ved den anden Sags
forværelse.

* * *

Dagene gik for Paul uden nogen som
helst forandringer i det stille Liv.

Han vilde ikke have set andre Mennes
ker end Hyrtaarnets Beboere, hvis ikke
stod nogen vedligeholder.

Sagen blev undertegnet til Havnelonto
ret og Paul streevet Navn i Havnebogen,
man gav ham ny Klæder og bad ham
Indtagt ved den anden Sags
forværelse.

Damen firerde ham slæpt — hun var
meget elegant og livlig med store bla
aasgrænne Øyne.

Han fandt ikke komme paa det rene
med, hvorfra han hjælde hende.

Frylene derimod fandt suart ud af,
hvori hun sidst havde set den kenne, unge
Mand; i et Øre til sin Fader streevet hun
blæst andet folgende:

"... forevigt, hjælpe Fader, har jeg
truffet en ung Mand paa Hyrtaarnet,
men gjorde ikke med ham, men gjorde
kun Ejendom som Medhjælper, og rim
eligt havde jeg maatte forlade Slibet
i Rotterdam, da jeg allerede paa min
første Rejse kom til den Overbevisning,
at jeg ikke dør til at være Matros."

Selskabet tovede dog med at ubetale
Summen, saa længe det ikke var oplyst,
hvorpå det forholdt sig med det Fad,
der var fyldt med Vand.

"Selskabet kom med Udsflugter.

"De Herrer har altsaa Mistanke?"
raabte van Heeren opbragt.

"Nej, for jeg er Diamantsliber af
Præsident."

"Ja, naar vi skal være ærlige, maa vi
indromme det! Vi har streevet til Mainz,
om der kunde tænkes en Fejtagelse eller
et Galstneri af nogen i Forretningen. —

Firmaet blev meget fornærmet og godt
gjorde, at den Slags Ting var umulig
paa Grund af en skarp Kontrol. Hvor
ledes gaar det nu til, at et Fad, som er
affsandt med Vin, findes paa Deres Slib
fyldt med Vand?"

Kaptein begyndte at tage voldsomt
paa Veje:

"Disse Betankeligheder og Efterfor
stning er en Fornermelse mod mig; jeg
har bestilt Vin og modtaget Vin i Ham
borg, og hvis der er påsæret noget med
Vin'en, saa er det set på Lageret i Ham
borg. Deres Betankeligheder viderover
ikke mig. De høje Premler vil Øhrr.
ikke have betalt, men naar man skal gjøre
Betalinger, saa kommer man med Om
sæb, der er fulant! Det er en smuk og
nobel Forretningsmaade! Jeg har vist
mig imødekommen og forelsig renoveret
paa de højte hundred Gylben for
det ene Fad — det er saa langt som jeg
wil stræle mig. Sagen med Vandfædnet
tilkommmer det ikke mig at opklare, og jeg
behøver ikke at vente, til Øhrr. er ble
ven færdig med det. Jeg klager til Han
delslamet."

Med de Ord forlod Kaptein Direk
tions-Bureauet.

Direktionens Medlemmer ørgede sig.

"Van Heeren er et Brushovet," sagde
Chefen, "kommer Sagen for Handels
kamret, vil hele Holland saa det at vide,
og det skal van Heeren nok første for, det
kan stabe os for mere, end hans Fors
træring hælder sig til."

Meningerne var delte. Man viste
stærk Tilbøjelighed til at imødekomme

Glaspavillon og et femte Fod højt.
Den højeste Del, der er mørk, findes
Lampen og bagved denne et stort Metal
spil. Foran Lampen er der fra en meget
Plads, at fire Personer bekvemt kan be
væge sig — Lampen er stor, at der man sættes en Stige i
Kundbrænderen, naar den skal pudses —
Bæggen er næsten en Tonme i sy og
fod brede.

Gra Toppen af Hyret kan man se i
Miles Aftand ud over Søen og Landet.

Bed Foden af Taarnet ligget Havnen
og paa den anden Side af denne Øst